

MARTINUS CENTER KLINT

BOGGRUPPEN 2015
UGE 2 & 5

ÅNDELIGT SELVMORD, MENTALE SYGDOMME 1-4

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

Om boggruppen

I løbet af ugen læses og samtales ud fra artikler. Der skal således læses som forberedelse til hver dag.

INDHOLD

ÅNDELIGT SELVMORD	1
MENTALE SYGDOMME 1 – ÅNDELIGT SELVMORD	13
MENTALE SYGDOMME 2 – ÅNDELIGE HUDSYGDOMME	16
MENTALE SYGDOMME 3 – SMAGSINVALIDITET.....	19
MENTALE SYGDOMME 4 – TANKEDEFEKTER OG LIVSBEGÆRETS AFSPORING.....	22

ÅNDELIGT SELVMORD

af Martinus

Åndeligt selvmord er en ny betegnelse

“Åndeligt selvmord” er måske nok en ny betegnelse, for det har hele tiden heddet sig, at “man kan godt slå legemet ihjel, men man kan ikke ihjelslå sjælen”.

Vi må komme til at se lidt anderledes på det.

Jeget, overbevidstheden og det skabte

Det er ikke sådan, at man kan dræbe det levende væsen. Det kan naturligvis ikke dræbes.

Det levende væsen består af en væsenskerne, et jeg, som er helt uden for tid og rum, og som eksisterer under helt andre love end det, vi kan sanse og iagttage. Dette jeg har en overbevidsthed. Denne overbevidsthed ligger også hinsides tid og rum. Den er uden for reinkarnation. Den er uden for døden, og den er så at sige uden for livet. Thi begge disse realiteter er noget, der skabes.

Det, der er evigt, er eksistensen. Jeget har en evig eksistens. Men der ville ikke være ret meget ved denne eksistens, hvis ikke der samtidig var noget, der hed livet. Livet er oplevelserne. Det er dette at kunne opleve, at man er til, og ligeledes at kunne tilkendegive, at man eksisterer. Det befordres ved det, vi kalder mentalitet eller bevidsthed.

Det fysiske legeme udgør kun et enkelt af seks legemer

For at bevidstheden kan udfolde sig, eksisterer væsenet altså som en evig udødelig væsenskerne, som har en overbevidsthed, til hvilken der er knyttet nogle forskellige legemer, hvoraf De kender det fysiske legeme. Men det fysiske legeme udgør ikke helheden. Det udgør kun et enkelt af seks legemer.

Den fysiske materie er iblandet psykisk kraft

Det fysiske legeme eksisterer ikke som blot og bar fysisk. Hvis det kun var fysisk, ville vi ikke kunne sanse. Vi ville ikke kunne opleve noget som helst. Vi ville ikke opleve, at der var liv til, og vi kunne ikke tilkendegive, at vi eksisterede.

Den del af vor fysiske organisme, der er helt fysisk, er den mineralske del, dvs. vore negle og vort hår. Vi kan klippe og skære i disse foreteelser, og det mærkes ikke spor. Hvorfor mærkes det ikke? Fordi her forekommer der ikke

nogen vågen dagsbevidsthed.

Det er kun neglene og de andre mineralske dele ved vor fysiske organisme, der er helt fysiske. Alt det øvrige er ikke blot og bar fysisk. Det er også åndeligt. Hvordan kan vi konstatere det? Det kan vi bl.a. konstatere derved, at den fysiske materie er iblandet en psykisk kraft, som hedder instinkt. Derved er opstået en tilstand i den fysiske materie således, at den kom til at fremtræde som vegetabilsk materie; fysisk materie dirigeret af instinkt. Hvad er instinkt? Instinkt er en energiart, som kan gå i forbindelse med den fysiske materie og dirigere den i særlige bestemte former. Og disse former viser sig så at være en begyndelse til skabelsen af organismer. De organer, vi nu har så fuldkomne i vor animalske organisme, begyndte at få deres form, deres tilblivelse, i den vegetabiliske materie.

Den vegetabiliske materie blev iblandet endnu en energi. Denne energi var følelse. Og så blev den vegetabiliske materie til animalsk materie; det, som vi kender som kød og blod. Det er hovedsagelig af denne materie, den fysiske organisme består.

Endnu en energi gør sig gældende i den fysiske organisme, og det er intelligensen. Den fysiske materie bliver dirigeret ved hjælp af den animalske organisme. Vi ser, hvorledes det levende væsen kan dirigere materien, og ligeledes kan bygge sin fysiske organisme op i logiske former, så den er blevet til et fuldkomment redskab.

Der er yderligere to energier, vi kender, som også går ind i materien, som også er i den fysiske materie, i organismen, og det er intuition og hukommelse.

Hver grundenergi styres gennem et særligt legeme

Alle disse energiarter gør sig altså gældende i den kombination af materie, vi kender som det levende væsens fysiske organisme. De er ikke lige meget fremtrædende i alle organismer, men de eksisterer i alle organismer. Og vi ser, hvorledes de har en mission. De er ikke tilfældigt forekommende i denne materie. Hver især er særligt organiseret, har en særlig rolle at spille. Men når disse energier således kan dirigeres til at udføre hver sin særlige rolle, så betyder det, at der for hver energi må være et legeme, igennem hvilket energien kan styres og ledes.

Der må således være et legeme for instinkt. Instinktet er til stede i os. Det befordrer alle de funktioner, der ligger uden for vor viljes kontrol; alle de funktioner, som vi ikke har med at gøre, såsom hjerteslaget og pulsen. Åndedrættet er også noget, vi ikke kan standse. Det går også automatisk. Og kirtelfunktionerne og fordøjelsen. Alle disse funktioner foregår automatisk. Og denne automatik bæres udelukkende af instinkt.

Lige som instinktet har også de andre energiarter et særligt legeme, igennem hvilket de dirigeres, bliver til den og den kraft, udfolder sig med den og den styrke, eller den og den mindre styrke, alt eftersom der nu er brug for det i denne organisme.

Og når de andre energiarter, blandt andet følelsen, også får en bestemt udfoldelsesart i væsenet, så er der også noget, der bestemmer, at hver energi får netop sin udfoldelsesart. Derfor er der også et legeme for følelsen, et for intelligensen, et for hukommelsen, og et for intuitionen.

Uden grundenergi ville der ingen livsoplevelse være

Hvis disse energier ikke var til stede i den fysiske organisme, ville der ikke være nogen oplevelse af livet.

Når vi iagttager hinanden, og vi ser de detaljer, der er omkring os – farver, lys og materie, mennesker –, så er det et sammenspil af disse forskellige legemer.

Det, at vi kan se, er ikke en fysisk foreteelse alene. Den fysiske funktion standser op allerede inde i øjets baggrund. På en hinde her danner der sig et fysisk billede af det, der ligger foran. Men det ville ikke betyde noget, hvis det blot var en fysisk billeddannelse. Det samme gør sig gældende i et fotografiapparat. Fotografiapparatet kan ikke opleve noget. Men mennesket eller dyret, det levende væsen, det kan opfatte. Der bliver det billede, der er i øjets hinde, omdannet til at udgøre en forklaring. Det sker ved hjælp af følelse. Det sker ved hjælp af intelligens. Det sker ved hjælp af hukommelse.

Hvis vi ingen hukommelse havde, kunne vi ikke genkende noget som helst. Vi kunne ikke lære noget som helst. Hver eneste gang vi oplevede en ting, eller hver eneste gang vi talte med et menneske, ville denne ting eller dette menneske være en helt ny oplevelse for os. Og når vi havde vendt os bort fra det menneske, så kunne vi ikke huske, at vi havde talt med det. Men nu er det ikke sådan! Enhver oplevelse giver et aftryk eller en markering inde i bevidstheden således, at vi ved hjælp af hukommelsen kan huske det, vi har set før. Og når vi ser den samme ting, så kan vi genkende den.

Uden intelligens kunne vi slet ikke beregne noget som helst. Det var umuligt for os at kunne regne ud, at to til to var fire. Det ville være ganske umuligt at foretage de mindste former for analysering.

Havde vi ingen følelse, kunne vi ikke fornemme. Vi ville ikke kunne fornemme forskel på behag og ubehag. Vi ville ikke kunne mærke det mindste. Man kunne flå og skære i vor organisme. Det ville vi ikke kunne fornemme spor af. Men følelsen giver sig også udslag på et højere plan således, at vi kan fornemme velvære og ubehag også i mentaliteten, i tankeverden.

Og havde vi ikke tyngdeenergien, – dvs. solenergien eller ildenergien, – hvis den ikke var til stede i os, havde vi ingen normaltemperatur. Der er ild i os! Hele vor normaltemperatur er en balance af verdensaltets ild og kulde. Og det har sin overordentlig store betydning, idet vi ved denne kombination i os får kraften til at løfte vor arm, og kraften til at udtale ord. Ved hjælp af kombinationen af de to energier, tyngdeenergien og følelsesenergien, er det, at vort hjerte og vort åndedræt kan fungere, og hele vor ernæring og fordøjelse kan finde sted. Hele vor sansning, hele vor udfoldelse af vilje, er baseret på disse to energiers tilstedeværelse.

Den fysiske organisme er altså ikke en ren og skær fysisk organisme. Den er en kombination af de forskellige psykiske energier, der tilsammen midlertidigt fremtræder i en form, som vi kalder fysisk, fordi organismen er bygget sådan, at vi ved hjælp af nogle fysiske sanser kan iagttage den, og lede iagttagelserne ind til det område i vor underbevidsthed, hvor vi kan analysere det ud. Vi kan fornemme, og vi kan føle, og vi kan huske osv.. Alt det sansede ledes derind.

Den psykiske organisme er udødelig

Livsfunktionen er altså en funktion, der består af hukommelse, intuition, intelligens, følelse, tyngde og instinkt. Og vi består således af sådan en samlet organisme. Denne organisme er udødelig. Vi kan ødelægge et enkelt legeme, fx det fysiske. Det, der viser sig som det fysiske, kan vi godt ødelægge. Men de forskellige energiers legemer er selvstændige. Man kan sige, at de hver især er en slags personligheds-spaltning af mennesket.

Selv om den fysiske organisme bliver myrdet, dør mennesket ikke. Det taber ikke bevidstheden. Det ophører ikke med at opleve livet. Det er en stor illusion! Men mennesket ophører med at kunne sanse eller få indtryk fra den materielle verden.

Det kan det ikke få – ikke direkte – således som det kan, når det har den

fysiske organisme. Men de legemer, som udgør den øvrige del af organismen, de er på det psykiske plan. For selv om væsenet har mistet den fysiske organisme, så har det endnu instinkt, følelse, intuition, intelligens og hukommelse. Organismen består af en samlet kombination af disse egenskaber. Så den virkelige død, – nogen virkelig, absolut død, – eksisterer ikke.

Mennesket kan ikke altid leve i den filosofi at man er dødelig

Vi kan ikke se, når den fysiske organisme skilles fra det psykiske væsen. Når vi ikke kan se det psykiske væsen og vi kun kan se den fysiske materiekombination, og vi ser, at nu ligger den død hen, der er ikke spor liv i den, der er ingenting til at bevæge den, – det, som før dirigerede og bevægede den; det, der før oplevede livet igennem den; det er forsvundet –, ja, så er der kommet den overtro ind i verden, at når man er død, så er man død. At der skulle være reinkarnation, at der skulle være et liv efter døden, det er kun noget, der er naivt. Det er falske forestillinger!

Men sådan er det ikke! En sådan filosofi kan intet menneske hverken leve eller dø på. Mennesker kan leve på den, så længe det går dem godt i den materielle tilværelse, når de har en sund krop, og de har det godt økonomisk, og det hele former sig pænt. Men lad disse mennesker komme ind i en ulykkelig tilstand, og de skal nok opdage deres hjælpeløshed. Mennesket kan ikke leve i den filosofi, at man er dødelig.

Det fysiske selvmord

Når et menneske begår fysisk selvmord er det i virkeligheden ikke et mord på helheden. Det er et mord på den fysiske funktion. Den funktion, de samlede legemer danner, og som giver sig udslag i fysisk oplevelse, sættes ud af spillet.

Men mennesket lever videre på det åndelige plan. Der er straks et af de andre legemer, der bærer bevidstheden. I det jordiske menneskes tilfælde, og også for dyrenes vedkommende, bærer følelseslegemet bevidstheden, lige så snart det fysiske legeme bliver ødelagt, eller det skilles ud på grund af alderdom.

Det er så viseligt indrettet, at når det fysiske legeme, som jo er et redskab, er blevet læderet og ubrugeligt, enten ved en katastrofe eller ved alderdom, så skilles det af sig selv fra det virkelige væsen, som så lever videre på det psykiske plan.

Kan man slå sjælen ihjel?

(jf. Matt. 10,28)

Vi har hørt, at “man kan ikke slå sjælen ihjel, men man kan godt slå legemet ihjel”. Det vil altså sige, at vi kan godt slå den fysiske organisme ihjel, som der står. Det kan vi godt. Men “sjælen” kan vi ikke dræbe.

Den, der udtalte denne sætning, var Kristus selv. Men vi må forstå, at dengang var man ikke nået frem til at vide, hvordan den åndelige struktur var. Selvfølgelig vidste Kristus, hvordan den åndelige struktur var. Men han var stedt over for mennesker, hvor det var ganske umuligt at forklare dem det. Man havde intet ordforråd, ved hvilket man kunne gøre det begribeligt for dem, og de havde ikke begæret efter denne viden. Derfor måtte han nøjes med at sige “sjælen”.

Man sagde så, at et levende væsen kun bestod af sjæl og legeme. Hvis det kun bestod af sjæl og legeme, så er det rigtigt, så “kan man ikke slå sjælen ihjel”. Men i den virkelige analyse af det levende væsen bliver “sjælen” ikke det virkelige levende væsen. Da bliver “sjælen” underbevidstheden og overbevidstheden. Men uden for disse to realiteter eksisterer det udødelige jeg. Og også overbevidstheden er ganske usårlig, ganske udødelig.

De underbevidste åndelige legemer, som danner dags- og natbevidstheden,

er det, som i fremtidens åndsvidenskab vil komme til at fremtræde som det, der er "sjælen". Så vi kan sige, at det levende væsen består af et jeg, en overbevidsthed, sjæl og fysisk legeme.

Når nu der er tale om åndeligt selvmord, så er det noget, der skulle svare til det fysiske selvmord. Og det er der slet ikke noget i vejen for. Man kan godt begå et åndeligt selvmord.

Nu ved De, at det fysiske selvmord ikke er et virkeligt mord på helheden. Det er ikke et fuldstændigt drab af individet.

Det åndelige selvmord er heller ikke et fuldstændigt drab, en fuldstændig udslettelse af individet. Det er kun en nedbrydelse af de legemer, som jeg nævnte før.

Vi har disse åndelige legemer: følelse, intelligens, intuition, hukommelse og instinkt. Hver af disse energiarter danner sit eget legeme, som – når vi er i den fysiske organisme – gennemstrømmer denne organisme. Men er den fysiske organisme der ikke, så fungerer de altså ikke på det fysiske plan, men på det åndelige plan. Disse psykiske legemer er tildannede. Det er noget, der bliver skabt. De bliver forbedrede. De er kommet fra primitive forhold akkurat lige som det fysiske legeme, og de er derfor underkastet skabelse. Men alt, hvad der er underkastet skabelse, kan ødelægges. Det kan nedbrydes. Det kan degenerere, og det kan bygges op. Det kan fuldkommengøres osv.. Det er underkastet alle disse tids- og rumdimensionelle foreteelser, men selve deres grundprincip kan ikke udslettes.

Åndeligt selvmord kan føre til åndssvaghed

Når jeg taler om et åndeligt selvmord, vil det altså betyde, at man foruden at kunne begå det fysiske selvmord, så kan man også skabe et mord på sin psykiske oplevelsestilstand således, at man ikke kan skabe en fysisk organisme ordentligt.

Man kan ødelægge sine psykiske legemer indtil en sådan grad, man udmærket godt kan fødes i et fysisk legeme, men intelligensen er ødelagt, følelseevnen er ødelagt, hukommelsen er ødelagt, intuitionsevnen er ødelagt. Hvordan tror De, et væsen ser ud, der kommer til verden med sådanne ødelagte sanselegemer? Det forekommer i stor stil. Der er en masse mennesker, der fødes verden i denne tilstand. Vi er ikke vant til at kalde dem åndelige lig, men i virkeligheden er det åndelige selvmordere.

Væsener, der fødes efter at have begået et kulminerende åndeligt selvmord, kender vi under begrebet, "åndssvage". Åndssvaghed er den største defekt, et levende væsen kan komme ud for. Her har vi kulminationen af livets mindste udfoldelse. Jeg har engang set et menneske, som var – såvidt jeg husker – tyve år. Dette menneske var lige som et lille barn. Det blev madet, og det havde ingen sansevner. Det genkendte ikke dem, der havde med det at gøre. Det lå hen. Det var nedsat i livsfunktion, og der var ingen udsigter til, at det kunne blive anderledes i dette liv.

Det åndelige selvmord sker ubevidst

Det har sin store betydning, at vi kommer til at se lidt på, hvordan sådan en tilstand opstår. Den er i sig selv et selvmord. Men der er den forskel på dette selvmord og det fysiske selvmord, at det fysiske selvmord er gerne bevidst. Det er noget, mennesket vil. Det gør det med vilje. Det er blevet ulykkeligt. Det er blevet deprimeret. Det synes ikke, at det kan finde nogen løsning på sit liv. Det er ganske forspildt. Der er ikke noget håb, og så tror det, at ved at udslette sin fysiske organisme, så oplever det ikke noget mere. Så tror det, at det er en bedre tilværelse, så at sige. Det er bedre at være helt udslettet, end det er at opleve

sådan en lidelsestilstand.

Det fysiske selvmord er altså noget, der gøres med vilje. Derimod er det åndelige selvmord noget, der sker ganske ubevidst af mennesket selv. Det ved ikke af det. Det ved ikke, hvordan det åndelige selvmord opstår. For sagen er nemlig den, at så længe man ikke tror på, at der eksisterer flere liv; så længe man ikke forstår, at man er kommet af tidligere liv, og at det nuværende liv kun er et resultat af disse tidligere liv, ligesom der kommer fremtidige liv, der vil være et resultat af det nuværende; så længe man ikke har denne forståelse, denne viden, så er det soleklart, at man ikke kan vide noget som helst om det åndelige selvmord.

For det åndelige selvmord er ikke noget, der opstår hverken ved et chok eller ved en ulykke. Det er ikke noget, der opstår ved, at man vil det. Det er noget, der opstår ved afsporing fra den virkelige og naturlige livsvej fremover.

Træerne vokser ikke ind i himlen

Og vi kan så i dag se disse åndelige lig De er ikke alle sammen lige døde. Det vil sige, de er ikke "døde" i den forstand, at de er helt livløse, for det kan nemlig aldrig finde sted.

Det er den samme lov, der gør sig gældende her, som den der gør sig gældende, når vi ser træerne. De kan ikke blive ved at vokse, så de vokser op i himlen. De standser på et givet tidspunkt. Vi ser også med alle de andre foreteelser i den fysiske tilværelse at disse skabelsesprocesser har en vis grænse, hvor de går til, og så begynder der et nyt kredsløb.

Sådan er det også med selvmordene. Det fysiske selvmord kan bringes til at gå lige akkurat dertil, at man ikke oplever på det fysiske plan, men oplever på det åndelige plan. Det åndelige selvmord bringes lige dertil, at man hverken kan opleve fysisk eller åndeligt. Man kan dog opleve en lille smule. Der er en livskerne tilbage, som ikke kan berøres, og som lige akkurat kan holde bevidstheden i live. Men alle de særlige funktioner, som skulle gøre livet til en guddommelig oplevelse, er svækkede.

Afsporinger, som mennesker foretager sig i god tro

Hvordan foregår nu sådan et selvmord? Det kan vi iagttage i det daglige liv omkring os. Når man kan "se og høre" på det psykiske område, kan iagttage mentalitet osv., så er det let at se, hvem der er på vej ind i et åndeligt selvmord. Så kan man også se, at dér er et menneske, som er helt inde i kulminationen, og så er dér et, som lige er kommet ud af det åndelige selvmord. Det er på vej op ad imod helbredelse. Alt det kan iagttages, når De efterhånden bliver belært om alle detaljer og symptomer osv..

Noget af det, som særlig gør sig gældende i det åndelige selvmord, er afsporinger, som menneskene foretager sig i god tro, og mener, at det er fuldstændig i kontakt med livet.

Det er foreteelser, som indvirker direkte på de åndelige legemer. Menneskene kan foretage sig ting, der direkte kan nedbryde intelligensen. De kan foretage sig ting, der nedbryder hukommelsen. De kan foretage sig ting, der ødelægger følelsen. De kan foretage sig ting, som ødelægger deres instinkt.

De kan foretage sig sådanne forskellige ting her på det materielle plan, som virkelig har indvirkning på de særlige åndelige legemer. Og det gør menneskene! Det er ikke noget, man kan bebrejde dem. De kan jo ikke vide det. De skal nemlig igennem denne proces.

Dog ikke alle. Alt eftersom de nu kan bringes til viden og forståelse af den virkelige livsvej, behøver de ikke alle sammen at komme til at gå den vej.

Livet laver altid eksempler

Nu er der så mange resultater i verden af åndelige selvmord, som man kan pege på, og som man kan analysere ud, og vise vejen fra den normale tilværelse, da det åndelige selvmord begyndte, og så igennem de forskellige stadier, helt frem til det kulminerende stadium, den totalt åndssvage. Ved at kunne vise disse ting som håndgribelige realiteter, bliver det en realistisk vejledning for de mennesker, som befinder sig i normal begavelse.

Der må altid gøres nogle eksempler. Livet laver altid eksempler. Det laver altid vældige erfaringer, ved hvilke tingene kan blive til realistiske kendsgerninger således, at det ikke er blot og bar forestillinger, man fremfører for menneskene. Det må være virkelige håndgribelige erfaringer.

Fri vilje til at handle forkert eller rigtigt

Når vi ser på menneskenes daglige tilværelse, kan vi se en hel masse ting i deres daglige liv, som i virkeligheden slet ikke har med sundheden at gøre, hverken på det fysiske plan eller på det åndelige plan. Vi ser, at menneskene har vænnet sig til en masse ting, som slet ikke har med fornuft at gøre, som slet ikke har med de virkelige livslove at gøre, men er en direkte overtrædelse af livslovene. Det måtte de komme til, for de er væsener, der går i blinde. De er sat ind i et stort område, hvor der, lige så snart de træder forkert, sker en nedbrydning af livet. Træder de rigtigt, sker der en opbygning.

Hvordan skulle de ellers lære at gå den rigtige vej? Hvordan skulle de lære at træde på de rigtige steder, og lade være med at træde på de forkerte steder? Det ville være ganske umuligt. Så vil De måske sige: "Ja, men hvorfor behøver der i det hele taget være forskellige veje?" Ja, hvis der ikke var forskellige veje, så var De ikke et frit væsen, og så kunne De ikke gøre erfaringer. De kunne ikke lære, hvad der var den rigtige vej, og hvad der var den forkerte. Og det ville da være kedeligt.

Det ville altså sige, at man så var ringere end en idiot. Man kunne slet ikke have nogle særlige forestillinger, kunne ikke beregne noget, kunne ikke bestemme noget. Hvad betød en fri vilje, når vi ikke havde nogen idé om, hvordan denne vilje skulle bruges, og hvad den skulle bruges til? – Når vi ikke kunne vide, at der var noget, der var godt, og noget, der var ondt; at der var noget, der var galt, og noget, der var rigtigt; hvad skulle vi så bruge vores vilje til?

Derfor er det ganske naturligt, at der er muligheder for afsporinger. Der er muligheder for åndelige selvmord så vel som for fysiske selvmord.

Åndelige selvmord foregår over flere liv

Åndelige selvmord foregår igennem flere liv. Den åndelige struktur er ikke sådan at nedbryde, for det er flere legemer på én gang, og det er psykisk materie. Den er ikke nær så let at nedbryde som den rent fysiske materie. Den fysiske materie kan man let ødelægge. Det er kun et øjeblik's sag. Men den åndelige struktur, som mennesket har bygget op igennem flere liv, med særlige legemer, der er fremragende udviklet, er slet ikke så let at bryde ned. Så det tager lang tid. Det foregår igennem flere inkarnationer. Fra den ene inkarnation til den næste synker mennesket ned, bliver mindre begavet, mindre intelligent, mindre følelsesfuldt. Det taber og taber og taber, stadigvæk, hvis det da ikke bliver rettet op undervejs.

De største laster, som menneskene har vænnet sig til

Noget af det, der i særlig grad vil komme til at gøre menneskene "åndssvage" i fremtiden, er selvfølgelig de største laster, som de har vænnet sig til i den nuværende tilværelse. De største laster, hvad er så det? Hvad er en last? En last

er at handle aldeles tåbeligt med sine kostbare guddommelige organer.

Det er aldeles tåbeligt, at man drysset gift ind i sin mave, dér, hvor der skulle være sund og dejlig føde. Det er da tåbeligt, at man fylder sig op med giftige stoffer. Gør man da det? Ja, hvad er alkohol? Hvad er narkotiske midler? Alle disse giftstoffer er i vældig grad psykiske energier, som derfor indvirker direkte på de psykiske legemer.

Man ser, at en hel masse mennesker ved tobaksrygning har vænnet sig til i en vældig grad at fylde deres lunger med giftige dunstarter. De vænner sig til, så at sige, ikke at kunne leve uden, at de skal have denne vældige giftige tilstand i deres lunger.

Nu begynder lægerne at sige, at det kan afføde kræft. Ja, det kan det rigtignok nemt afføde! Men det er ingenting ved siden af det, det laver på de psykiske legemer! Man skal da ikke tro, at fordi det udløser sig i kræft, så er det slut dermed. Hvad betyder det, når en sådan kræftpatient dør? Tror man så, han er færdig? Det er han slet ikke! Er det nået dertil, at det er blevet til kræft, og det er blevet så alvorligt, så det myrder, det dræber, menneskets fysiske tilværelsessevne, så har det inde i den psykiske struktur lavet en underminering af åndedrætstalentet, og en underminering af de talenter, der skulle skabe lunger. Det talent, på hvilket åndedrættet er baseret, er undermineret. Det bliver undermineret hver eneste gang, man tænder og ryger en cigaret.

Jeg har da ikke noget imod, at De ryger. Det er ikke nogen ond kritik. Jeg mener, at De gerne vil vide, hvordan tingene virker, De vil gerne have løsningen på de og de foreteelser, og så må jeg følge Dem. Og når jeg følger Dem, må jeg sige det om tobakken, og om spiritussen osv.. Så må De forstå, at det er i al venlighed. Jeg vil ikke blive vred eller bitter på Dem, hvis jeg ser Dem med en cigaret ude på gaden eller et andet sted, blot De vil lade være med at ryge herinde i foredragssalen.

Og ligeledes, at De spiser kød. Er det da så slemt? Det er slemt på den måde, at det at lave en sådan fejltagelse det ene liv efter det andet er med til at nedbryde det menneskelige væsen.

Vejen nedad fra liv til liv

Navnlig de narkotiske midler og alkohol virker i særlig grad ødelæggende på de åndelige legemer. Det ser vi jo. Ikke desto mindre er det sådan, at ved enhver festlig lejlighed, ved enhver indvielse, konfirmation og barnedåb, eller ved ethvert bryllup eller andre selskabeligheder, så er det meningen, at man skal skåle. Man skal drikke mange forskellige slags alkoholholdige drikkevarer, skønt man ved, at man bliver totalt forvirret. Man bliver forvirret i hovedet, og man bliver fjollet i sin tankegang.

Det er blevet til en vane. Det er en afsporing. Det er en udskejelser. Den er ganske uskyldig i det enkelte liv og ved det enkelte selskab. Men hvis De får lejlighed til at se perspektivet rullet op for Dem, og De kunne se ind igennem livene, så ville De se, hvordan det er en vej nedad. Et menneske, der var nået op på et meget højt stade, vandrer nu nedad og kommer til at blive lavere end dyret. Det er åndeligt selvmord!

Det er et lillebitte skridt dér og et lille her. Måske er det kun et lille stykke i et liv, men når det så får et stykke til i det næste, og i det næste?

Hvorfor er børn sinker i skolen? Hvorfor er de ikke normalt begavede? Hvoraf kommer det? Fordi der også her er noget, der har nedbrudt talentkernerne, så de ikke har normal begavelse, ikke kan opfatte så hurtigt, og ikke kan følge med. Det er intelligensen, der er noget i vejen med, og det er hukommelsen, der kan være noget i vejen med. Hvorfor er mennesker ordblinde? Hvorfor er der så mange psykiske foreteelser, der er forkerte? Det er alt sammen

selvmordsvirkninger. Det er alt sammen udtryk for, at der er en underminering i gang.

Giftige tankearter fører også til åndeligt selvmord

Hvis der i bevidstheden samtidig er giftige tankearter, – had og misundelse, bitterhed og vrede, stadig misfornøjelse med det og det, stadig kritik af det alt sammen, – så er der vældig fart i selvmordet nedad, for disse tankestoffer virker direkte skadeligt på de særlige legemer i organismen, som er beregnede på disse stoffer.

Hver eneste skadelig tanke, der går igennem vor hjerne, har sin virkning på et eller andet organ, en eller anden del i vor organisme, således at det enten kan overdimensionere eller underminere kraften i disse felter. Normalt er det ikke. Det normale, den normale kraft, den normale krafttilførsel til de forskellige steder, sker igennem en virkelig ligevægtig, normal tænkning, en virkelig normal lykkelig tilstand, almindelig velværefornemmelse ved at være til. Det giver den normale livskraft rundt om i organismen.

De forskellige svingninger, – fra hidsighed, altså vrede, og så op til voldsom ekstase måske i næste øjeblik, og så igen til hidsighed og vrede osv., – er voldsomme svingninger. Når disse så suppleres med de giftige dunstarter og de giftige drikkemidler, og ligeledes en permanent forkert kost, ja, så er det ikke så vanskeligt at forstå, at det dog må medføre et resultat. Dette resultat kan ikke være, at det bliver en fuldkommen organismestruktur. Det må være det modsatte.

Og det ser vi også. Der er ingen mangel på beviser. Der er ingen mangel på kendsgerninger. Er det ikke således, at vi har masser af åndssvage der, hvor selvmordet er i sin kulmination? Og vi har en masse andre mentale sygdomme.

Viden om virkningerne af egne tilbøjeligheder

Her er det min hensigt bare lige at vise Dem selve kulminationen. Vise Dem, hvor farligt livet i virkeligheden er. Vise Dem, hvad det betyder, at De får lukket Deres bevidsthed op, og at De kommer til at leve i et horisontområde, der ikke kun omfatter det lille felt, De kan huske med den nuværende hukommelse, således som det har været gældende tidligere. Nu er De ved at begynde at gå ind i en struktur, ved hvilken Deres bevidsthed skuer ikke blot tilbage til Deres fødsel, men den skuer fremad i kommende liv, lige som den er i stand til i dag at arbejde med analyser fra tidligere liv således, at De kan følge Deres nuværende foreteelser, Deres nuværende tendenser, Deres nuværende tilbøjeligheder, og De kan lære at se, hvilke virkninger de har.

Seksuelle afsporinger fører til ødelæggelse af bevidstheden

Hvad er det, der sker, når mennesker har lyst til at brænde huse af, har lyst til at se ild? Når det er rigtigt slemt, vil pyromaner helst have, at der er noget levende inde i det hus, som de ønsker at se brænde. De viger ikke tilbage for, at der er mennesker derinde. Det giver spænding!

Lige som når man skal ryge, og når man drikker, så er det fordi den normale smagstilstand ikke er nær nok. Man skal have det voldsomt irriterende.

Når der er tale om pyromaner, så er det noget ved det seksuelle liv. Det, som skulle være det mest guddommelige, er blevet til et overdimensioneret begær. Der skal spænding til! Den normale spænding ved at se det modsatte køn, eller have en kønsakt på den naturlige måde osv., denne normale tilstand er blevet til noget, der er sovende. Den er alt for lidt spænding!

Det er lige som en alkoholiker. Vil han bryde sig om noget mælk? Et glas mælk er ikke noget for ham. Eller et glas vand? “Nej, lad mig få en øl eller en

bajer!” Sådan er det også med menneskenes seksualisme.

Det er ikke det værste. Det er meget, meget værre, når et menneske for at få sin seksuelle tilfredsstillelse, sin virkelige seksuelle udløsning, skal myrde. Han skal kvæle. Han skal se et andet menneske, der er i dødsangst, for denne spænding er det eneste, der skal til for at kunne få hans nerver til at reagere således, at han kan få udløsning. Han skal se lige det modsatte af, hvad der er livets mening. For det er livets mening med en seksuel udløsning, at det skal være en oplevelse af det tidligere “paradis”. Den “himmel”, som menneskene har forladt ved “uddrivelsen af paradiset”, den skal de opleve lynglimtet af i den seksuelle forbindelse. Det skal være en kærlighedskulmination, men her er det blevet en helvedeskulmination. Hvoraf kommer det? Det er blevet til sygdomme, der fører mennesket nedad imod ødelæggelse af bevidstheden. Her er det allerede umuligt for mennesket at tænke normalt. Det må søge tilfredsstillelse på denne måde.

Ser vi ikke tit, at der er kvælderdramaer, så her, og så dér? Er der ikke en voksende tilbøjelighed til at ville begynde at tage kvælertag? Hvad er det, der gør sig gældende med disse voldshandlinger?

Mennesker slår på mennesker, der ikke gør noget. Det er igen spændingsmomenter! Det er igen begyndende afsporinger af seksuel tilstand. Det er ikke, fordi disse mennesker er lavt udviklede. Det er de ikke! De er fremragende udviklede, men de er i den begyndende afsporing. Og sådan er det på mange områder.

Hvad er det for noget, når voksne mennesker ønsker seksuel omgang med børn? Det er også en uhyrlighed. Det seksuelle livs tiltrækningskraft er mod det modne, det fuldvoksne, den fuldt udsprungne blomst. Det er ikke imod den begyndende lille knop.

Når det naturlige bliver til unatur

Ved en overdreven nydelse af et eller andet forsvinder det naturlige, og så må mennesket søge nye begær, for kraften kan ikke udslettes. Så søger det nye begær, og disse begær vil altid være unaturlige, fordi der findes ikke andet end unaturligt, når man går uden for det naturlige. På hundreder af måder kan mennesket komme ind i infiltrationer, hvis det ikke er klar over sin tilstand. Så kan det bringe det unaturlige videre og videre og videre, og så bliver mennesket ringere og ringere for hvert liv, og til sidst har det fået ødelagt hele sin psykiske struktur.

Vi skal ikke tro, at disse afsporinger giver lykke for mennesket. Disse mennesker kan måske græde og være ulykkelige bagefter, fordi de er fremragende udviklede på andre felter. De er ulykkelige over den magt, de er blevet en slave af, og som de har ladet vokse op ved at træne den, ved at dyrke den hele tiden, så det er blevet til kæmpetalenter på disse områder. Det skaber en vældig depression, rent bortset fra den konflikt, sådanne væsener kommer i med samfundet, hvis de bliver indelukket og kommer på psykopatanstalter eller i fængsler. Tidligere blev de henrettede og pint og torterede. Alt det er med til at ødelægge menneskets fornemmelse af det virkelige liv.

Udvikling af naturlige talenter

Det kan ikke helbredes pludseligt eller ved et mirakel. Det kan kun helbredes ved en ny tilvænnning. Det kan kun helbredes ved, at disse nu udviklede, uhyrlige, unaturlige talenter for det og det er kommet over sin kulmination. Det er heldigvis således, at intet som helst kan komme længere end til en bestemt kulmination. Lige som jeg nævnte før, vokser træerne op til en bestemt højde, så

kommer de ikke længere.

Sådan kan disse talentkerner, som opstår ved afsporing, helbredes lige som man kan tilegne sig en god talentkerne. Man kan blive dygtig i musik, få vældige talentkerner for musik. Man kan få talentkerner for sang. Man kan få talentkerner for at male og tegne.

Således får man talentkerner for at være mordbrænder, talentkerner for at kvæle, finde på de mest raffinerede sadistiske måder at få sin tilfredsstillelse på. Man får vældige talentkerner, bliver geni i at være djævelsk, i at have djævelsk bevidsthed. Det lyder voldsomt, men sådan er det!

Menneskene går i blinde i det daglige liv

Verden er, som den er, fordi der ikke tidligere har været nogen åndsvidenskab. Menneskene går i blinde i det daglige liv. De får at vide, hvordan man bygger en bro, hvordan man bygger et hus, hvordan man kan lave en flyvemaskine, og hvordan man kan lave maskiner, der kan spy nyttegenstande ud i millionvis.

Men de ved ikke, hvad det er, de foretager sig i deres tankeverden, eller i deres indtagelse af mad, eller i at ryge og drikke. De ved ikke, hvad det er, de foretager sig. De ved ikke, om det er noget, der er godt. De synes, at det er dejligt, og tror, at det er godt. Der må en helt anderledes iagttagelsesevne til, en helt anden viden må der til, for at menneskene virkelig kan blive til det, de skal blive, "mennesket i Guds billede".

Der er således farer nok rundt omkring mennesket. Men det er ingen sag, når mennesket bare når så langt frem, så det begynder at forstå tingene, begynder at være med i analyserne, begynder at fornemme "livets tale"

Så er det ingen sag, for det er lige som på det fysiske plan, når et menneske begynder at forstå, hvilken kost, der vil være den rigtige, og hvilken dannelse, et menneske må tilegne sig osv.. Der kan det jo lave sin tilværelse om.

Således kan det også lære på det åndelige plan, når det er nået frem til det stadium, at det har begær efter at få viden, begær efter at komme til sandheden. Og det har en hel masse mennesker i vore dage. Nu er de modne til den store sandhed, og derfor bliver den åbenbaret her i verden.

Det er ikke livets mening, at vi skal blive ved med at have åndssvageanstalter. Det er ikke livets mening, at vi skal blive ved med at have mennesker, der i den grad rent i blinde spiller hasard med deres egen livsoplevelse. Det er meningen, at vi skal blive til vældig logisk tænkende, kloge individer, der kun kan udstråle kærlighed, der kun kan fornemme, hvordan livet skal leves. Det er det, der er meningen.

Mennesker med nedbrudt følelse

Vi ser, at det heller ikke er blot det med, hvordan vi opfører os over for vore omgivelser. Sådan et individ, som nu er mordbrænder, eller er kvæler, eller er sadist, eller er gangster osv., sådanne væsener er en uhyrlighed for samfundet. Men de er også en uhyrlighed for dem selv. De er mennesker, der er fyldt med talentkerne for at myrde og dræbe andre, og som har nedbrudt deres følelse, deres fornemmelsesevne således at de kan nænne at gøre ting, som de i virkeligheden ikke kunne nænne, hvis de var normale. Sådanne mennesker ødelægger også deres egen organisme, fordi den ikke er bygget til at have disse tankearter, som er beregnede på løver og tigre, beregnede på rovdyr. Når menneskene i den grad vænner sig til at befordre sådanne tankearter, så er det soleklart, at de får en sørgelig usund organisme til sidst.

Vi kan godt se gangstere, der er meget flotte og udhalede i fint tøj og luksusbiler, som er resultatet af deres plyndringer og røverier. Men hvordan

havner disse mennesker til sidst? Se dem i det næste liv, og i det næste liv! Så vil De se nogle sølle elendige svæklinge, der mere og mere er faldet for drikkeri, der mere og mere er kommet ud i intellektuelle sygelige tilstande. De ser, hvordan den jordiske straf ikke betyder så meget. Den er kun en nødforanstaltning, en mur, man lige midlertidigt har sat op for de dyriske naturer i menneskene.

Der skal åndelig videnskab til

Der skal en helt anden ting til. Der skal viden til. Havde vi ikke materiel videnskab, kunne vi ikke bygge de materielle vidundere, som menneskene bygger. Og når vi ikke har åndelig videnskab, så kan vi ikke vide, hvordan det fuldkomne menneske virkelig skal leve. Så kan mennesket ikke vide i dag, hvordan det skal handle.

Derfor er det netop, at erfaringerne, sygdommene, sindssygdommene, åndssvagheden, råber og skriger frem imod menneskene: "Tag dig i agt! Vogt dig! Pas på! Sådan vil du også blive! Sådan vil du blive, hvis du fortsætter på den måde!" Da gælder det om ikke at stikke fingrene i ørerne og ikke høre. Det gælder om at åbne ørerne og med alle sanser suge til sig, hvad der er at få at vide, for derved kan man så få bugt med sig selv. Så behøver man ikke at komme ned til denne kulmination af mørke, hvor man kommer i en tilstand, hvor – så at sige – alle de ødelagte talentkerner må fjernes fra individet, og det må begynde at vokse fremefter.

Nye talentkerner begynder at blive til

Der sker nemlig det, at når et menneske kommer i en så skrækkelig tilstand, så står den normale tilstand stadigvæk som noget vældigt lysende, som bliver mere og mere dragende i dets bevidsthed. Det kommer i en længsel, en voldsom hunger efter at kunne være normal.

Det er dette lys, denne lyskilde, som på guddommelig anordning er til stede i alle levende væsener. Det vil betyde forvandlingen, altså vendepunktet, således at der efterhånden er blevet en lede ved den afsporede tilværelse. Lyset skinner mere og mere frem. Væsenet længes efter at blive fuldkommen, og så begynder det at bygge sin tilværelse op.

Nye talentkerner beynder at blive til, men de kan ikke bygges op på ét liv. Der må både tre og fire liv til. Men de vokser for hvert liv. Det kan vi tydeligt se. Der er mennesker, der er mere eller mindre åndssvage. Man kan iagttage alle stadierne, når man får lært symptomerne at kende og ved, hvordan de virker.

Vi ser, at det alt sammen er til stede her. Det er en umådelig opslået bog. Det er en kolossal undervisning, som livet giver menneskene, efterhånden som de lærer at kunne læse og kunne forstå denne bog, som er selve livets udfoldelse.

Netop fordi man således ikke kan leve, som man vil, netop fordi livet kræver en bestemt måde at leve på, ja, så er der mulighed for, at mennesket med sin vilje og med sin energi og kraft, og med sin lyst og længsel, kan bygge sig selv op og blive til det fuldkomne væsen i "Guds billede".

Du skal elske Gud og din næste

Hvordan er så vejen, hvis man skal sige det så kortfattet, som det kan gøres? – Ja, da kan man sige, at det allerede er sagt tusinder og atter tusinder af gange. Er det ord, der er forløsende over for alle afsporinger, ikke netop dette ene ord: "Du skal elske din Gud over alle ting"? Det vil altså sige, at du skal lære at forstå, at det er livsudtryk, at det er en guddommelig tale, der er omkring dig, – i dine medvæseners ulykkelige tilstande, i deres lykkelige tilstande, i naturens kræfter, i naturens opbygning, i den logik, der er i det hele. Der skal du lære at se, at der er en levende kraft bagved, en Guddom, som igennem en logisk plan

udstråler sine manifestationer.

Dernæst “skal du elske din næste, som du elsker dig selv”. Du skal være til glæde og velsignelse for alt, hvad du kommer i berøring med. Og det er ikke alene omgivelserne: mennesker, dyr og planter. Det er også mikrovesenerne i væsenets eget indre, som det må elske, og det må derfor aldrig nogen sinde indtage skadelig føde, skadelige drikkevarer, skadelige tanker, for så elsker det skam ikke de mikrovesener, der er i dets eget indre, så bliver her et helvede eller sygdom og elendighed.

Disse sætninger af verdensgenløseren er det virkelig store facit, er den virkelige kolossale ledesky, den lysende sky, der går foran. Det er, som han siger: “alle loves fylde”.

Jeg tror, De nu har fået et lille indblik i at se, hvordan man kan være til glæde og velsignelse for alt, hvad man kommer i berøring med, både uden om os og inde i os.

Jeg tror, at De har fået lejlighed til at få en lille fornemmelse af, hvorledes De her har lige akkurat det “kompas”, efter hvilket De kan blive til “mennesket i Guds billede”.

Gengivelse af foredrag som Martinus holdt en aften i 1954.

I foredraget redegjorde Martinus for, hvordan vi gennem forkert levevis kan svække vore åndelige legemer og derved vore talentkerner for skabelse af en perfekt organisme i kommende inkarnationer.

Sine foredrag holdt Martinus altid uden brug af manuskript. Rådet har derfor hidtil ladet båndafskrifterne bearbejde til skriftsprog, før de blev gengivet som artikler i *Kosmos*.

Rådet har forsøgsvis valgt at publicere foredraget om “åndeligt selvmord” udelukkende med brug af Martinus’ egne ord, sætning for sætning, hele foredraget igennem.

Den foreliggende bearbejdelse har derfor i det store og hele kun omfattet fjernelse og tilføjelse af biord, ændringer af ordstilling samt tilføjelse af overskrifter af afsnit.

Dog er ordet “organ”, som Martinus i foredraget anvendte sideordnet med ordet “legeme”, konsekvent anført som “legeme”, når det er udtryk for den organisme-struktur, hvor igennem de enkelte grundenergier styres og ledes.

Bearbejdelsen er foretaget af Aage Hvolby og godkendt af rådet januar 1997.

Redaktionen hører meget gerne fra læserne om hvordan man oplever den her anvendte form for gengivelse af foredrag.

Da den i meget høj grad maner til eftertanke, anbefales det at læse og forstå den i sin helhed.

MENTALE SYGDOMME I

– ÅNDELIGT SELVMORD

af Martinus

I. En psykisk eller sjælelig død

En af menneskenes store hæmninger i at føle totalt velvære er den udbredte store legemlige usundhed. Millioner og atter millioner af mennesker verden over er syge. Og en meget stor procentdel af disse syge dør længe før, det ellers er livets mening, at de skal dø. De dør altså en unaturlig død. Men ligesom menneskene således kan være legemligt syge, således kan de også være syge i sjælen, hvilket vil sige have sygdomme i deres mentalitet og dermed i deres tænkning. Ligesom

sygdomme i legemet eller kroppen giver en dårlig eller nedsat fysisk oplevelse, således giver sygdomme i mentalitet eller tænkning en dårlig og nedsat psykisk eller mental oplevelse. En krop eller fysisk organisme kan blive så læderet, at den er ubrugelig og derved bliver fjernet, det vil sige mennesket dør. Tilsvarende kan dets psykiske legeme blive så læderet, at det også er ubrugeligt for mennesket, og det får en slags psykisk eller sjælelig død. Medens menneskene er godt kendt med den fysiske invaliditet på mange felter, er de mindre kendt med den sjælelige invaliditet, skønt den ikke er mindre udbredt end den fysiske. Det bliver så meget desto mere til kendsgerning, alt eftersom man opdager, at de fysiske sygdomme alle uden undtagelse har deres første rod i de sjælelige sygdomme. De mentale sygdomme i deres værste fremtræden viser sig i det daglige liv som den totale åndssvaghed og sindssyge. I disse to stærkt fremtrædende former for mentale tilstande er menneskene godt klar over, at de her står over for sygdomme. Men der findes mange andre former for mentale sygdomme, som menneskene slet ikke regner for sygdom og derfor ikke gør noget for at helbrede sig for eller frigøre sig fra. Det skyldes i særlig grad den omstændighed, at mentale sygdomme i sig selv ikke giver smerte. Medens de fysiske sygdomme ofte kan give de forfærdeligste smerter, så er de mentale sygdomme ofte til en vis grad ganske ubemærkede af væsenet selv. Det gør ikke ondt at være totalt åndssvag.

2. *Det levende væsens fysiske og åndelige struktur*

Hvad vil det i det hele taget sige at være åndssvag? – Ja, for at forstå dette må man forstå, at væsenets totale legemlige struktur udgør en samlet organisme bestående af seks forskellige sanseløgner. Af denne organisme ser vi den fysiske del. Og vi kalder denne del for det fysiske legeme. Men dette legeme består ikke blot af rent fysisk materie. Gjørde det det, kunne væsenet umuligt opleve og manifestere sig igennem det. Sansning ville være totalt umuligt for væsenet. Vi kan således ikke fornemme igennem vore negle eller hår. Vi kan klippe i vort hår og i vore negle, uden at det kan mærkes. Men det var jo ikke godt, hvis vi ligeledes kunne klippe og skære i den øvrige del af vort legeme uden at kunne mærke det. Hvad er det, der gør, at vi her ikke kan klippe og skære, uden at det smerter? – Det er, fordi der her er kommet et nyt moment ind i materien. Der er kommet mentalitet eller bevidsthed ind i materien. Den er blevet levende, hvilket vil sige, den er blevet vågen dagsbevidst. Igennem en millionårig udviklingsproces blev der tilført mineralmaterien nye materier. Disse materier kender vi i dag som psykiske materier eller tankematerier. Der er således instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Efterhånden bevirkede disse materier, styret af en intelligent magt, at organismerne dannedes, og disse blev fyldt med eller blev bygget op af disse psykiske energier. Og da disse organismer afslører et i sig dirigerende jeg, bliver hver organisme derved fremtrædende som et levende væsen eller et individ.

I det levende væsens organisme fungerer der således instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Men når disse energier således kan påvises i de levende væsens livsfunktioner eller oplevelse af livet, må der være et organ for hver af disse organismer. Der må være et instinktlegeme, et tyngdelegeme, et følelseslegeme, et intelligenslegeme, et intuitionslegeme og et hukommelseslegeme. Hvis ikke der var det, hvordan skulle energierne så kunne dirigeres eller holdes i den for det levende væsens livsfunktioner livsbetingende organisation i dets struktur? – Disse legemer kommer alle til udtryk igennem væsenets fysiske manifestation. Denne manifestation er således et resultat af disse psykiske legemers sammenspil. Hvis ikke noget griber forstyrrende ind i disse legemers sammenspil, fremtræder væsenet i normal tilstand. Men griber der noget ind og forstyrrer et eller flere af disse legemers funktioner, bliver

væsenets fremtræden abnorm.

3. *Åndssvaghed*

Når et væsen fremtræder som åndssvagt, betyder det altså, at det er lammet i sin psykiske eller mentale livsfunktion. Det lever hovedsageligt på sit instinkts automatiske funktioner, som f.eks. dets fordøjelse af maden, blodomløb og åndedræt. Disse funktioner kan godt være uberørte af væsenets åndssvaghed. Abnormiteten giver sig derimod til kende igennem de viljemæssige funktioner. Da de viljemæssige funktioner er de på vågen dagsbevidst eller på tænkning ledede funktioner, bliver det således synligt, at det åndssvage væsens vilje og tænkning er abnorm. Det er altså de legemer i væsenets struktur, der leder tænkningen og viljen, der er abnorme eller syge. De virker ikke, som de skal. Væsenets jeg kan ikke tænke klart og logisk. Dets tænkning bliver til kaos, hvis det overhovedet kan tænke. Derfor bliver dets vilje og dermed dets handling m.m. til et tåbeligt sammensurium, hvis de overhovedet kan manifestere sig. Og væsenet er her i den største sjælelige defekt, det overhovedet kan komme i.

Da vi ved, hvorledes bevidsthedsstrukturen er indrettet, kan vi nu finde ud af, hvad der er i vejen med væsenet. Det ved ikke af, at det er åndssvagt, og at det ikke kan tænke logisk. Dette viser, at der foreligger en lammelse i intelligenslegemet. I værste tilfælde er dets følelseslegeme også lammet. Det har da mistet sin kontrol over dette legeme. Det giver sig til kende derved, at det har mistet kontakten med sin moralske standard. Den dirigerer således ikke mere dets mentale følelser og de heraf fremståede tankearter. Onde handlinger, mord og drab, som det absolut ikke kunne nænne at gøre i dets normale tilstand, kan det nu i sin tågede tilstand glimrende begå. Det kan ikke føle noget samvittighedsnag. Dets følelseslegeme er således også lammet.

I sin værste fremtræden kan det også virke ind på dets fysiske funktioner, så det hverken kan spise eller drikke ved egen hjælp. Det må således lades og hjælpes af andre mennesker. Det har ingen ide om hverken dag eller år, tid eller sted. En sådan virkelig åndssvag tilstand er ikke noget, der kan komme ved en fysisk katastrofe eller anden pludselig opstået ulykke. Åndssvaghed er en igennem flere liv langsomt voksende sygdom grundet på en eller anden permanent livsnedbrydende fejlagtig foreteelse i væsenets liv. Den vil derfor altid fremtræde som en medfødt sygdom. Og man er derfor kommet ind på den overtro, at den er nedarvet fra familien.

Manuskriptet slutter med ordene:

Fortæl her om arveligheden, at katte får kattekillinger og hunde hundehvalpe, og at det ...

Artiklen er en gengivelse af et uafsluttet manuskript til det 16. foredrag i serien: "Verdensbilledet og livsproblemerne", som Martinus skrev som forberedelse til et foredrag i Instituttets foredragssal søndag den 17. januar 1954. Martinus fulgte normalt ikke sit manuskript under foredraget, hvor han talte frit og inspireret. Mindre korrrekturertelser og stykoverskrifter af Ole Therkelsen. Godkendt af rådet den 09.01.2011. Artiklen har ikke tidligere været bragt i *Kosmos*.

MENTALE SYGDOMME 2

– ÅNDELIGE HUDSYGDOMME

af Martinus

I. *Livets oplevelse*

Ligesom menneskene har en fysisk organisme, i kraft af hvilken de kan leve eller eksistere på det fysiske plan, således har de også en psykisk organisme, i kraft af hvilken de kan opleve på det fysiske plan. Det er ikke nok, at man kan eksistere. Denne eksistens ville ikke betyde noget, hvis vi ikke var i stand til at opleve denne eksistens. Men for at opleve kræves der bevægelse, der igen er det samme som forvandling. Forvandling er igen det samme som skabelse. Skabelse er at kunne skabe detaljer. Disse detaljer udgør igen markeringer af den evige eksistens, som vi lever i. Denne markering af vor evige eksistens er det samme som det, vi kalder livets oplevelse. Men livets oplevelse er så vidunderlig en foreteelse, at den kan være fuldkommen og ufuldkommen. Hvis denne livets oplevelse ikke kunne være både fuldkommen og ufuldkommen, ville det være umuligt for det levende væsen at nå frem til at kunne blive et frigjort væsen, der er herre over den fuldkomne skabelse, og dermed komme til at opleve den højeste og fuldkomneste form for livets oplevelse.

2. *Livets mål er skabelsen af det absolut behagelige*

Denne skabelse af livets oplevelse foregår altså ved hjælp af vor fysiske organisme og vor mentale eller psykiske organisme. I den samlede organismes struktur har de mentale legemer refleksorganer i den fysiske organisme. Man kan sige, at de fysiske sanser er udløst af forpostorganer for den mentale eller psykiske oplevelse, ligesom de åndelige organer igen er forpostorganer for udløsning af skabelse på det materielle plan. Igennem disse organer får væsenet evne til at lære det behagelige og det ubehagelige at kende og derved selv blive herre over det behagelige og det ubehagelige. Således vil det til sidst stå som et væsen, der på grund af disse erfaringer og i kraft af sin vilje bliver i stand til at skabe det absolut behagelige, der igen er livets absolutte mål med det ufærdige menneske. Vi kender alle sammen mere eller mindre til denne Guddommens uddannelse og udvikling af væsenet til at blive til denne livets totale behersker.

3. *Sygdommes årsag*

Alle de mange lidelser, der forekommer i det daglige liv, fortæller os, at menneskene endnu ikke er blevet herre over skabelsen af det behagelige. Deres daglige liv er mislykket på mange felter. Alle de tusinder, der ligger på hospitalerne med syge og elendige fysiske organismer, viser os, at de har sider i deres fysiske og psykiske væremåde, hvor de ikke har magtet at skabe den totale behagelighed eller det normale velvære, som livets oplevelse i sig selv er og skal være, der hvor den udløses af de væsener, der er blevet livets herre. De er blevet syge, fordi de kom ind i situationer, de ikke forstod, og fordi de ikke vidste, at disse kunne blive årsag til de lidelser, de nu ligger under for.

Nu må man ikke tro, at fordi man i dag er rask og rørig, betyder det, at man er disse syge mennesker ganske overlegen. Det behøver ikke at være tilfældet. Årsagen kan godt ligge i, at man endnu slet ikke har været udsat for de

særlige situationer som dem, der har bevirket sygdommen hos de syge. Og når en dag sygdommen eventuelt kommer til en selv, skal det nok vise sig, om man da er i stand til at handle anderledes i den pågældende farlige situation, end de mennesker gjorde, som i dag er handicappet af sygdommen. Selvfølgelig kan der også være tilfælde, hvor man netop i denne situation er blevet livets herre, men hvor der så alligevel kan være hundreder af andre farlige situationer, hvor man er prisgivet, og i hvilke man handler ganske i tåge eller blinde.

4. *Mentale sygdomme er på samme måde som fysiske sygdomme*

Den tid, det jordiske menneske lever i nu, er netop en epoke i undervisning og erfaringsdannelse i sygdomsfeltet. Den fysiske organisme og den igennem denne virkende psykiske organisme er det redskab, i kraft af hvilket man skal blive i stand til at opleve og til at dygtiggøre sig til at blive det totalt fuldkomne menneske. Derfor vil vor oplevelse af livet så at sige stå og falde med denne organismes sundhed og velvære. Vi ved allerede, at den skal have næring. Den skal have mad og drikke. Den skal have frisk luft, og den skal holdes ren. Den skal have træning. Det, der ikke trænes eller bruges af denne organisme, visner og degenererer, det være sig lige så godt i den psykiske del som i den fysiske del. Får organismen ikke føde, dør den, og hvis den får forkert føde, kan den også dø. Det gælder i virkeligheden kun den fysiske del af organismen. Men den psykiske del af organismen er i virkeligheden de samme love og principper underkastet. Den skal også have "mad og drikke", pasning og pleje, renlighed og træning. Her dør også evner og anlæg i de felter, mennesket forsømmer eller ikke bruger. I den psykiske del af organismen kan man også komme til at lide af sult eller mangel på næring. Her kan man også blive syg på grund af indtagelse af forkert føde. Og her er menneskene i virkeligheden endnu meget længere tilbage eller langt mindre udviklet end i den rent fysiske ernæring og hygiejne. Derfor findes der endnu flere mentale sygdomme, end der findes fysiske sygdomme.

5. *Når væsenet indordner sig under flokkens vaner og tilbøjeligheder*

Denne psykiske sygdomstilstand kan blive så omfattende i et væsen, at det så at sige er mentalt dødt. Det kan hverken ræsonnere eller tænke logisk og kan derved ikke tilegne sig viden, men fremtræder således på det materielle plan som et åndssvagt væsen. Denne sygdom eller død er i virkeligheden et igennem flere liv gradvist begået åndeligt selvmord. Dette selvmord udgør virkningen af mange mentale sygdomme tilsammen, der efterhånden har undermineret individets sjælelige tilstand. Men i det følgende vil vi kun se på nogle enkelte af de skavanker, der i forbindelse med andre skavanker kan føre individet ud i denne rædsel.

Det begynder tilsyneladende ganske uskyldigt. Sygdommene eller de ufuldkomnheder, der er begyndelsen til den åndelige svækkelse, er en vanetilstand, ja kan undertiden ligefrem være mode hos hele flokken i et menneskesamfund. I vore dage er det sådan, at den store part af menneskene ligger under for de samme mentale svagheder. De spiser den samme sygdomsbefordrende mentale føde, de har de samme sygdomsbefordrende vaner og tilbøjeligheder. Derfor er det ofte således, at det menneske, der virkelig lever på den fuldkomne normale måde og derved afviger fra flertallet, af dette flertal vil blive opfattet som en særling, som et abnormt væsen. Og det er i mange tilfælde skrækken for denne flokkens mening, der afholder mindre viljestærke individer fra at handle rigtigt. De vil nødig udsættes for at blive opfattet som lidt til en side. Men alene denne mentale indstilling er en åndelig svaghed. Men en svaghed er en sygdom. For det menneske, der er bevidst i, at det handler forkert, men kun af skræk for flokkens dom alligevel handler forkert, er denne svaghed

mere farlig, end den er for det menneske, som endnu ikke aner, at det handler forkert, men netop tror, at det handler rigtigt, fordi hele flokken handler således.

6. En åndelig eksem eller åndelig hudsygdom

Når et væsen er bevidst i, at det handler forkert, bevirker det altså, at væsenet kommer i disharmoni med sig selv. Denne disharmoni vil stadig af og til gnave lidt i væsenets samvittighed. Den udgør en slags psykisk kløe. Den er en åndelig hudsygdom. Den er en slags åndelig eksem. Væsenet kan overdøve samvittigheden på dette felt, så det ikke mere generes af den og sygdommen. Men denne er da ikke gået væk, den er blevet kronisk.

Den samme svaghed kan også gøre sig gældende på andre områder. Der er mennesker, der er så generte, at de slet ikke tør udtale deres mening – selv i situationer, hvor de er i deres fulde ret til at udtale sig. De vil da hellere lide, end de vil risikere at komme ud for de ubehageligheder, som deres beklagelse eventuelt ville afføde. Her bliver svagheden til et mindreværdskompleks. Væsenet ærgrer sig over sin egen svaghed. Eksemen er blevet en mere alvorlig åndelig hudsygdom. Hvorfor lignes den ved en hudsygdom? – Fordi det er en udvortes sygdom. Den forekommer i det bevidsthedslag, der er direkte i berøring med den ydre verden eller de ydre omgivers åndelige atmosfære. Ligesom huden på det fysiske legeme er det yderste lag, der kommer i direkte berøring med omgivelserne, således har væsenet også ydre mentale lag, der kommer direkte i berøring med andre væseners påvirkning, med skik og brug, mode, almenopfattelse, den offentlige mening etc. Disse ydre lag kan være af en natur, der passer for disse ydre omgivers mentale atmosfære. Men et væsen kan også være af en så åndelig sensibel natur, at disse omgivers mentale lag kan virke for stærkt på væsenet. Det bliver da angrebet i de lag, der netop direkte kommer i berøring med den ydre verdens mentale atmosfære.

7. Helbredelse af åndelig hudsygdom

Hvordan helbreder væsenet nu sin åndelige hudsygdom? – Naturligvis ved at gardere sig imod eller gøre sig upåvirkelig af denne atmosfære. Ved at tilegne sig absolut sikkerhed for at dets egen væremåde er absolut rigtig, ved fuldstændigt at vænne sig til at være totalt ligeglad, hvad så end flokken måtte mene. Her gælder det:

Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om så det gælder!
Da er livet ej så svært,
døden ikke heller.⁽¹⁾

Medicinen er her at tilegne sig kundskaber, der viser, at det er ens pligt at leve sit liv i kontakt med denne sin indre højere viden og samvittighed, og at forstå, at igennem sin væremåde kan man være med til at hjælpe Gud med at føre menneskene frem til en højere og fuldkomnere natur. Dette ikke at turde lade andre mennesker se ens sande og virkelige kærlighed til en større fuldkommenhed, end den flokken repræsenterer, er altså en mental svaghed, der fører til et mindreværdskompleks. Dette permanent at leve i et mindreværdskompleks giver igen en permanent svækkelse af livskraft. Kommer et sådant menneske ud for sorger eller ubehageligheder fra medvæseners side, har det ikke tilstrækkelig modstand heroverfor. Det bliver derved befængt med en ny og meget farlig mental sygdom, nemlig depression og nervesammenbrud. Det føler sig hjælpeløs i et martyrium. Det synes, verden er totalt uretfærdig. Det mener sig grusomt forfulgt af væsener og ting. Og det griber i værste tilfælde til

1 Citat fra *Altid frejdig når du går*, Chr. Richardt, 1867.

selvmord. Det synes, selvmord er den eneste redning. Den lille tue kan således vælte det store læs.

8. *Bønnen er et serum mod alle mentale sygdomme*

Det er udmærket at være beskeden, det er en glimrende dyd og skaber sympati omkring sit ophav. Men denne beskedenhed skal ikke være således, at for ikke at støde omgivelserne eller for at de ikke skal kritisere én, går man gerne med til at gøre noget, der vitterligt er imod ens natur, noget, der vitterligt er abnormt. Man skal ikke for at føje flokken ligefrem gå med til drik og sold, gå med til dennes udskejelser, når det vitterligt er skrigende imod ens natur, og man vitterligt kan se, at det er umoralsk. At gå med til dette gavner ikke flokken og er i højeste grad skadeligt for ens egen samvittighed og mentale velvære.

Her er det også, at man har brug for den psykiske hjælp og kraft, der hedder bøn. Der er ikke noget tilfælde, i hvilket man kan få større psykisk hjælp end netop i situationer, hvor man vil bekæmpe unaturer i sin væremåde. Bønnen er i forbindelse med den fuldkomne behandling af mentale sygdomme det stærkest virkende serum. Her gælder: "Søger og I skal finde. Banker og der skal oplades". Alt, hvad vi beder om i Jesu navn, hvilket vil sige i Jesu væremåde, vil blive givet væsenet.

Artiklen er en gengivelse af et manuskript til det 17. foredrag i serien: "Verdensbilledet og livsproblemerne", som Martinus skrev som forberedelse til et foredrag i Institutets foredragssal søndag den 24. januar 1954. Martinus fulgte normalt ikke sit manuskript under foredraget, hvor han talte frit og inspireret. Mindre korrekturrettelser og stykoverskrifter af Ole Therkelsen. Godkendt af rådet den 07.02.2011. Artiklen har ikke tidligere været bragt i *Kosmos*.

MENTALE SYGDOMME 3 – SMAGSINVALIDITET

af Martinus

I. *Bevægelse og kraft kræver næring eller føde*

Det førende eller bærende princip for enhver brand eller ethvert bål er dette, at der skal ved på bålet. Ingen ild kan holdes ved lige, uden at der bliver givet den næring. Men det er ikke blot den rene direkte ild, der skal have næring. Alt, hvad der bevæger sig, alt, hvad der forvandler sig, skal ligeledes have næring. Ingen maskine kan fungere uden ved næring. Det kommer af, at enhver bevægelse fordrer kraft. Den kan ikke eksistere ved ingen ting. "Noget" kan ikke komme af "intet", lige så lidt som "noget" kan blive til "intet". Da de levende væseners funktioner, deres livsoplevelse og deres manifestationer ligeledes kun kan blive til ved hjælp af kraft, skal denne kraft også vedligeholdes eller næres. Derfor eksisterer der i ethvert levende væsen en livsfunktion, der hedder "sult og mættelse". Normalt føler det levende væsen en fysisk sult eller en hunger efter de

stoffer eller materier, der passer ind i dets særlige form for vedligeholdelse af dets ligeledes særlige organisme. Disse stoffer kalder vi "føde" eller "mad og drikke". Da organismerne udgør mange slags forskellige arter, skal de også have forskelligartede stoffer for at kunne holdes ved lige, der er det samme som at holdes sunde. Det er derfor, at de levende væsener ikke skal have den samme føde eller næring. Nogle dyr er planteædere, andre er kødædere. Nogle væsener eller livsformer er planter, der skal have kuldioxid og afgiver ilt, medens de animalske væsener skal have ilt og afgiver kuldioxid. Men fælles for dem alle er, at for at kunne opleve livet må de holde deres livsredskab organismen ved lige, hvilket kun kan gøres ved at indtage næring.

2. Ved fødeindtagelse vejledes væsenet af smagsevnen og lugtesansen

Den sunde og normale sult, der hvor den endnu er i renkultur i væsenet, er det samme som et meget stærkt begær efter at nyde de stoffer, der særligt er nødvendige som næring for dets organisme. Her vejledes det af den sanseevne, der hedder smagen. Den ufordærvede og bevarede smagsevne bevirker, at alt, hvad der er skadeligt for organismen, smager ilde. Et hjælpeorgan her er lugtesansen. For ikke at behøve at skulle smage på alt og derved for sent opdage, at det er giftige eller skadelige stoffer, man får ind i munden, f.eks. ætsende væsker, som jo øjeblikkeligt ville fremkalde sår, har vi lugtesansen. Alt, hvad der er skadeligt for organismen at indtage som næring, lugter ilde. Det er derfor godt, at man kan lugte, om maden er fordærvet eller rådden, så man ikke behøver at få denne mad ind i munden.

Men foruden at lugtesansen således er et hjælpeorgan for smagen, er den i sig selv et hovedorgan for væsenets evne til at konstatere det næringsprodukt, der hedder luften. Vi skal også i en vis udstrækning indtage luft som næringsmateriale for vor organismes vedligeholdelse. Denne luft kan jo både være en total frisk luft, ligesom den også kan være af en absolut dødbringende natur. Da åndedrættet normalt skal foregå igennem lugteorganet næsen, kan den sunde lugtesans registrere for os, om den luft, vi har adgang til, er sund eller usund. Er den sund, vil den virke behagelig, er den usund, vil den virke ubehagelig. Det er ikke godt at indånde den almindelige husholdningsgas, og det er heller ikke behageligt at indånde luften fra noget, der er fordærvet.

De levende væseners organismer såvel hos dyrene som hos menneskene er altså udstyret med sanseevner, der registrerer, hvilken luftart de skal indånde og hvilken fast eller flydende materie, der kan anvendes som føde og indgå i fordøjelsesområdet.

3. De fem sansers opgave

På samme måde har vi ligeledes øjne eller synssansen, der registrerer for os, hvor der er ufarligt at gå, således at vi ikke styrter ud over afgrunden eller kolliderer med andre væsener og ting. Hørelsen registrerer ligeledes for os, hvilke lyde der er gavnlige, og hvilke der er skadelige. Med den fysiske følesans kan vi fornemme, hvad der er behageligt at røre ved, og hvad der er farligt at tage på. Og således er vore fysiske sanseorganer i virkeligheden en instrumenttavle, der registrerer, hvad der er farligt, og hvad der ikke er farligt for vor fysiske organismes sundhed og velvære og dermed for vort fysiske livs sundhedsmæssige opretholdelse. Der, hvor disse organer er totalt i renkultur, hvilket vil sige er ganske ubeskadigede, der kan væsenet ved blot at lade sig lede efter sansernes registrering bevare sin organismes totale sundhed. Smagen registrerer, hvad der er føde for maven, lugten, hvad der er føde for åndedrættet, hørelsen, hvad der er føde for hørelsen, synet, hvor det kan træde, og hvor det ikke kan træde, og følelsen, hvilken blanding af varme og kulde der er den normale for organismen

at færdes i. Af naturen er væsenet udstyret med de allerfineste instrumenter, der overhovedet kan tænkes. Det skulle således have alle betingelser for at undgå sygdomme og usundhed. Ikke desto mindre er det jordiske, ufærdige menneske et væsen, der repræsenterer alle mulige former for usundhed og sygdomme. Ja, denne usundhed kommer i visse tilfælde til kulmination, og lader væsenet fremtræde som det totalt åndssvage væsen, hvilket vil sige det samme som et mere eller mindre sanseudygtigt væsen.

Dyrene fremtræder i en langt fuldkomnere sundhed, de har en meget større evne til ikke at indtage giftige stoffer og giftige dunster. Det er kun der, hvor menneskene forfalsker giftstoffernes dunster ved at camouflere disse med duften af de stoffer, der hører til dyrets eftertragtede føde, eller der, hvor giftstofferne på anden måde er blevet så sammenblandet med den dyriske føde, at de ikke kan skelnes herfra, altså kun i abnorme eller unaturlige tilfælde. Ellers er dyrets organisme meget registreringsdygtigt. Mennesket kan både lugte og smage, høre og se, føle og fornemme. Men hvad er det for en smagssans, hvad er det for en lugtesans, hvad er det for en hørelse, og hvad er det for en fornemmelsessans, der kommer til syne i den jordmenneskelige tilværelse? – Det er i visse tilfælde blevet et ganske forfærdeligt degenereret instrument, der i stedet for at have en hundrede procents måske kun har en ti procents kapacitet (den kroniske åndssvaghed).

4. *Alkohol og narkotika*

I andre tilfælde er instrumenttavlen blevet ganske misvisende, ja endog i en sådan grad, at den er totalt farlig for individet. I nogle tilfælde registrerer den de farlige områder som behagelige og velværebefordrende. Her kan den også være flere procent misvisende. Hvad mener man f.eks. der, hvor det drejer sig om nydelsen af alkohol og narkotika? – Her har man ignoreret smagssansens registrering indtil en sådan grad, at man har skabt den om til at vise falsk. Alkohol og narkotika virker af naturen absolut ubehageligt på de absolut normale sanser. Men da der i disse stoffer er stærke psykiske stoffer, virker de stærkt og hurtigt på selve de psykiske områder i smagsorganerne, og væsenet kan altså, med en stadig ignorering af den ubehagelige smag, danne smagen om i sin abnorme tilbøjeligheds favør. Efterhånden registrerer smagen en hunger eller tørst efter disse produkter. Denne hunger og tørst udgør altså en skrigende misvisning på smagens område. Det, der er absolut livsfarligt, registreres nu af sanserne som absolut uundværlig mad og drikke.

Vi ved, hvorledes væsenet med denne falske føde forvirrer sin normale dømmekraft. Væsenet kommer i en sanserus, der til sidst ender med det rene delirium. Hvor tit kommer et sådant væsen ikke i slagsmål, roder sig ind i skandaler? – Og hvorledes er en sådan ægtemand eller en fader, der kommer fuld hjem til sine børn? – Eller hvad er et menneske, der er besjælet af en skrækkelig hunger eller sult efter narkotika? – Det er et skib, hvis styregrejer er kommet i en sådan uorden, at det kun kan styres i en retning, hvor det uundgåeligt må knuses imod klipper og skær. Dette er altså en smagssygdom. Den begynder ganske uskyldigt. En festlig situation eller begivenhed skal fejres med et glas. Barsedåb, bryllup, fødselsdage eller jubilæumsdage skal fejres med et glas. Til sidst er der ikke den ting, der ikke skal fejres med et glas. Blot to kammerater mødes på gaden, skal dette møde fejres med en bajer. Bajeren bliver undertiden til to, tre eller til en hel kasse øl. Den falske tørst er blevet almengældende, det er blevet skik og brug, ja hører med til god tone og fuldendt dannelse. De fine selskabsklædte herrer og damer, behængte med alle mulige påfund af dingeldangel og kulørte bånd som tildelte hædersbeviser som samfundets

spidser og kulturstøtter, er disse deres goder til trods en slags defekte væsener, der på grund af deres tiltagende smagsinvaliditet kun kan humpe igennem livet ved hjælp af de krykker, der hedder krystalglas fyldte med blandinger af alkohol, der her betegnes som “de fine vinmærker”. Men det er ikke blot i de fine selskabskredse, man humper på smagskrykker. Den vældige masseproduktion af alkoholholdige ølsorter, der skal indtages ved enhver situation, om sommeren som en svalebajer og om vinteren som en varmebajer, og under hundrede af andre mærkelige påskud drikkes overalt, viser, at smagsinvaliditeten er mangfoldig.

5. *Når smagsinvaliditet betragtes som et kulturgode*

Lige så mange millioner af flasker fyldte med alkoholholdigt øl og lige så mange krystalglas fyldte med andre alkoholholdige drikke, lige så mange smagskrykker betjener de jordiske kulturmennesker sig af. Det er altså ikke nogen ubetydelig og ligegyldig sjælelig invaliditet, den defekte eller abnorme smagsevne afstedkommer. At en så overdimensioneret sjælelig defekt må være hæmmende for kulturskabelse, er indlysende. Så længe almenheden, den offentlige mening, skik og brug, dannelse og mode kræver, at man har denne sjælelige defekt for ikke at blive betragtet som abnorm eller som en særling, da skal man ikke regne med nogen virkelig og absolut kulturskabelse. Sjælelig forvirring, delirium, mord, drab, slagsmål, ødelagte ægteskaber og hjem, ulykkelige børn, seksuelle udskejelser, “spritertilværelser” etc. – ingen som helst af disse individinvaliditeter og kultur-invaliditeter kan ophøre, så længe denne menneskenes smagsdefekt påberåbes som et kulturgode.

Artiklen er en gengivelse af et manuskript til det 18. foredrag i serien: “Verdensbilledet og livsproblemerne”, som Martinus skrev som forberedelse til et foredrag i Institutets foredragssal søndag den 31. januar 1954. Martinus fulgte normalt ikke sit manuskript under foredraget, hvor han talte frit og inspireret. Mindre korrekturrettelser og stykoverskrifter af Ole Therkelsen. Godkendt af rådet den 01.04.2011. Artiklen har ikke tidligere været bragt i *Kosmos*.

MENTALE SYGDOMME 4

– TANKEDEFEKTER OG LIVSBEGÆRETS AFSPORING

af Martinus

1. *Opelskelse af en unaturlig tørst*

Det levende væsens organisme og dermed dets skæbne opretholdes og reguleres igennem et stort hovedprincip, vi kender under begrebet “sult og mættelse”. Når dette princip taler, vil dets ophav ved hjælp af dette princip vide, hvad det skal spise og drikke. Det vil være i stand til at skelne nøjagtigt imellem, hvad dets organisme trænger til af vitaminer eller særlige næringsstoffer. Hos dyret er dette princip endnu i renkultur. Men hos mennesket

er dette principps talentkerner i en overordentlig stor udstrækning defekte.

Mange mennesker har opelsket en kunstig tørst. Denne tørst kan vi kalde for drikfældighed. Hos nogle væsener er denne drikfældighed blevet kronisk, de kan ikke beherske denne tørst. Hos andre er den endnu akut. Denne tørst er så udbredt og almengældende, at den er indgået i kulturen som hørende med til takt og tone. Ved enhver festlig lejlighed må man skåle i denne forstandsødelæggende alkohol. Men når det er blevet en kulturfaktor, ja er blevet en nødvendighed, man ikke kan undslå sig uden at blive betragtet som en særling, lider almenheden altså af akut drikfældighed. Denne tørst er en æressag. Verdenskulturen er her afsporet.

Det er en kendsgerning, at alkoholen virker direkte på væsenets psyke eller tænkeevne. Denne tørst kan nemlig ikke slukkes. Og mennesket kan derfor blive ved med at drikke, til det lallende og savlende synker under bordet, hvor det så af særlige naturlige grunde ikke kan tylle mere i sig, før det har sovet rusen ud. Da vågner det med en endnu stærkere tørst. Denne tørst kan ligesom ved nydelsen af narkotiske midler helt tage magten fra mennesket. Det har til sidst ikke nogen som helst anden tanke end bare at nyde og nyde eller indtage disse skadelige produkter, og det ender som et legemligt og sjæleligt vrag. En sådan kunstig tørst kan umuligt slukkes. Derved kan man se, at denne er en afsporing.

2. *Opelskelse af en unaturlig sult*

Men ligesom menneskene kan opelske en kunstig tørst, kan de også opelske en kunstig sult. De kan komme til at hungre efter produkter, der ikke udgør den helt rigtige føde, ligesom de også kan overdimensionere hungeren efter de normale produkter, så de vænner sig til at skulle overmættes. Denne overmættelse er også blevet en kulturfaktor. Ligesom man i særlig grad skal drikke ved festlige lejligheder, således skal man også i særlig grad feste ved at spise. Derved er mennesket i stor udstrækning kommet ind i den afsporing, at det lever for at spise i stedet for at skulle spise for at leve.

Ved sådanne festlige lejligheder er det festlige netop maden. Hvad vil det sige, at maden er festlig? – Det vil sige, at den i særlig grad skal behage smagen. Og man har nu i århundreder således kappedes om at skabe raffinerede smagsbehageligheder, hvilket vil sige, at man er blevet ved med at finde på smagsraffinementer, der kunne forhøje den af naturen oprindeligt fordrede velsmag. Det er mad beregnet til at mætte de allerede mættede mennesker. Hvad er en dessert? – Er det ikke i princip sukker dyppet i sukker? –

3. *Afsporing af den oprindelige smagsevne*

Hvad vil det sige, at man gør en ting raffineret velsmagende? – Det vil sige, at den velsmag, som et almindeligt sundt næringsmiddel har fra naturens hånd, og som er tilfredsstillende for den naturlige smagsevne, gør man nogle gange endnu sødere eller endnu stærkere i den retning af smag, som produktet oprindeligt har. Og på den måde afsporer man så sin oprindelige smagsevne. Den smag, som det ellers sunde næringsprodukt har, er i sig selv alt for svag. Man har vænnet sig til, at den skal gøres meget stærkere.

Undertiden sker det også, at evnen til at gøre tingene overdimensioneret velsmagende går stærkere, end smagen kan vænne sig til. Så har man fundet på at modvirke denne ved midler, der har en modsat smagsvirkning, altså ved at gøre tingene mindre velsmagende. Man strør så f.eks. peber på og spiser umådeligt sure agurker eller eddikegennemsyrede produkter, det skal nok hjælpe lidt på den alt for overdrevne velsmagende føde. Dette middel kan også bruges i situationer, hvor man ikke kan smage produkter, der ikke er stærkt smagende

hverken i sød eller sur retning. Det er i virkeligheden det, der sker bag ved de fine krystalglas og fine spisestel.

4. *Det afsporede livsbegær*

Denne latterlighed kaldes et festmåltid, og personerne bliver også latterlige. De er karikaturer af den menneskelige organismes tegning. Ved sådanne festmåltider eller sanseødelæggende sammenkomster er store afgørende faktorer i menneskenes kulturskabelse blevet afgjort og bliver stadig afgjort. Men kan mennesker, der så letsindigt råber hurra for disse sanseødelæggelsesfester eller idiotismebefordrende nydelser, være de retmæssigt klartskuede kulturskabere? – Og hvorledes er så kulturen? – Kan man ikke her finde de samme afsporinger? – Når karakteren kan lade sig lede på afveje i den ene situation, kan den vel også i den anden situation, når blot situationerne er almengældende, blot det er noget, alle andre også gør. Har man ikke også her tendenser til at ville have behageligheden overdimensioneret. Det daglige skal også helst være en nydelse af desserter eller festmåltider. Det vil altså sige, at den daglige normale livsfornemmelse, som skulle være tilstrækkelig til at give væsenet glæde og lyst til at være til, for længst er overfløjet af stærkere begær. I landene med den høje levestandard forekommer der tilfælde, hvor både faderen og moderen, sønnerne og døtrene har hver deres luksusvogn plus tilsvarende overdimensionerede begærtilfredsstillelser på en mængde andre områder. Og deres begær udvides stadig. De hungrer stadig efter mere og mere luksus. Deres livssmag eller livsbegær er således i allerhøjeste grad afsporet.

5. *Reinkarnationens nødvendighed for at vende tilbage til det naturlige livsbegær*

Når man tænker sig, at livets mening er dette, at ethvert menneske er kommet til verden for at tjene andre, men ikke for at snylte på andre eller for at lade sig tjene, vil der før eller senere komme en slem afvænningskur for disse luksushungrende mennesker. Her ser man tydeligt, hvorledes reinkarnationen er nødvendig. Hvordan skulle disse væsener ellers få deres syge livsbegær helbredt og igen komme tilbage til det naturlige livsbegær? –

Men hvor ser man det naturlige livsbegær? – Er det særligt hos de religiøse? – Nej, de har også fået deres livssmag bundet i et unaturligt begær. De forlanger, at man skal omvende sig til deres opfattelse, til deres tro og form for væremåde, ellers hører man til de væsener, man helst ikke skal omgås. Så hører man til djævelens børn. Helvede er os i særlig grad garanteret fra disse væseners side. De skaber et ukærligt forhold til omgivelserne. De befinder sig i en slags mental afsporing, der ligesom alle andre afsporinger før eller senere kræver afvænnelse for at komme tilbage til en normal indstilling til sine medvæsener.

Er politikerne i særlig grad repræsentanter for det normale livsbegær? – Nej, de repræsenterer kun det religiøse princip i en ny form. De prædiker omvendelse til deres eget parti og død og undergang over de andre partier. Har arbejdsgiverne da det rigtigt indstillede livsbegær? – Nej, de repræsenterer også en form af det religiøse princip. De prædiker nedsættelse af arbejds løn og prisstigninger for de produkter, de fremstiller. Er arbejderne helt rigtigt indstillede? – Nej, de prædiker det omvendte, arbejds lønnens forhøjelse og prisfald på alle varer.

6. *Enhver unaturlig tilfredsstillelse har sit ophør*

Når den normale livstilfredsstillelse ikke bliver normalt tilfredsstillet, kommer væsenet jo til at hungre efter den normale livstilfredsstillelse, og denne hunger er sund. Men hvis væsenet får sin normale livshunger overdimensioneret

tilfredsstillet, værner det sig til denne overdimensionering og vil blive helt ulykkelig, hvis det pludselig tvinges til kun at kunne få den normale tilfredsstillelse. Dette med at være ulykkelig og misfornøjet med tilværelsen eller dette at være deprimeret kan udmærket være fremkaldt af en overdimensioneret mættelsestilstand.

De fleste depressionstilstande skyldes gerne dette, at en særlig nydelses- eller mættelsestilstand pludselig er slut. Skæbnen har pludselig ført en fra en høj levestandard, hvor man kunne få alle sine tilvante begær tilfredsstillet, ned til en lavere levestandard, hvor man ikke mere kan få disse vaner og tilbøjeligheder tilfredsstillet. Det betyder altså i virkeligheden kun, at man pludselig er kommet ind i en afvænningsstilstand. Det er i virkeligheden den samme lidelse som den, drankeren kommer ind i ved en hård afvænningskur. Man må her være lykkelig. Alle unaturlige tilfredsstillelser har deres ophør. Den rige mand, for hvem rigdommen betyder alt, må være klar over, at afvænningskuren kommer til ham.

7. *Lysten til at tjene sin næste er det sande livsfundament*

Men der kan også være rige mennesker, der for længst er blevet afvænnet, og for hvem dette at miste rigdommen ikke vil volde dem særlige kvaler. Men det er jo netop fordelene ved naturens afvænningsmetoder, at når man har overvundet disse kvaler, så er man ikke mere bundet ved unaturligt begær i de givne felter. Man kan nyde behageligheder, hvis de tilbyder sig, men de betyder ikke livet for en. Man bliver ikke ulykkelig ved at miste disse.

Alle væsener, der i dag lever i unaturlig sult og tørst eller i overdrevne livsbegær, skal altså regne med før eller senere at blive afvænnet. De må regne med, at intet som helst af de skabte foreteelser, ingen rigdom, ingen hædersposition kan garantere dem en varig lykke og kan derfor ikke være det rette livsfundament.

Kun dette at være rig på lysten til at tjene sin næste, er det eneste, der kan være det urokkelige livsfundament. Mennesket er bestemt til at skulle begære at elske sin næste som sig selv. Derfor vil alle andre begær før eller senere komme til kort. Mennesket er skabt til at være i Guds billede. Men Guds billede er ikke dette at elske de døde ting på de levende væseners bekostning. Det er derimod dette at være til glæde og velsignelse for alt levende.

Artiklen er en gengivelse af et manuskript til det 19. foredrag i serien: "Verdensbilledet og livsproblemerne", som Martinus skrev som forberedelse til et foredrag i Instituttets foredragssal søndag den 7. februar 1954. Martinus fulgte normalt ikke sit manuskript under foredraget, hvor han talte frit og inspireret. Mindre korrekturrettelser og stykoverskrifter af Ole Therkelsen. Godkendt af rådet den 01.04.2011. Artiklen har første gang været bragt i *Kosmos* nr. 7, 2011.